

dringer, som det var bedre at slippe for. Udvalgets Forslag om, at al Oplæsning skal frigives, findes i Rækken af Vædringsforslagene under Nr. 1 og 12 og saa i enkelte imaa Konsekvenser deraf paa andre Punkter. Men ligesom man har ment baade med Hensyn til Forfatterne og med Hensyn til Publikum at burde foreslaa en Indstrænkning i den udelukkende Raadighed over litterære Værker, saaledes har man ment at burde forholde sig paa lignende Maade over for de musikalske. Ogsaa her har man anset det for at være i Autors velforstaede Interesse at give en saa let Afgang, som det er forsvaret, til at lade det store Publikum nyde godt af hans Værker, og derfor har man foreslaaet at frigive visse Grupper af de populære Musiknummere, som det i det hele taget kunde være naturligt at faa Raadighed over i det offentlige Liv. Al Sangmusik er saaledes frigiven ifølge Flertallets Forslag; den første Del af det omfatter Sange som Helheder, den anden Del Sange, der udgøre Stykker eller Dele af større Arbejder, Sangmusik, der er udtaget af dramatiske eller andre sammenfattede musikalske Kompositioner. Hvad man herved har indrømmet, svarer paa Musikkens Omraade til, hvad man ved Frigivelse af Oplæsningen har tilsigtet paa det litterære Omraade. Men dernæst har man ved Bestemmelsen om enkelte Stykker eller Dele, som man frit kan uddrage af større Arbejder, villet opnaa, at alt, hvad der gaar ind under Mellemkraftsmusik og lignende musikalsk Underholdning, faar en let Afgang til at rekrutteres, for saa vidt som baade Overturer til Operaer og Affnit af Symfonier eller andre lignende Toneværker ved denne Bestemmelse gives fri. Herom handler altsaa Vædringsforslaget under Nr. 5. Endelig har man ogsaa ment for den bildende Kunsts Bedkommende at burde give en lignende fri Raadighed, for saa vidt som man under Nr. 14 foreslaar, at det ikke skal betragtes som ulovlig Eftergørelse at gengive Kunstværker i offentlige Kunsthallinger eller paa aaben Blads samt Bygningers Oversider med de derpaa anbragte kunstneriske Bydelsler. Man har ment, at det, som en Gang ad saadan Vej var overgivet til Offentligheden, havde Offentligheden ogsaa i øvrigt Krav paa at have Raadighed over, og, som det er anført i Betænkningen, vilde det vel ogsaa forekomme de allerfleste at være ganske umuligt, om man for at offentliggøre et Perspekt af en Gade eller en Blads skulde have Samtykke af hver eneste Arkitekt, som havde opført en Bygningsfacade et saadant Sted.

Baade paa det litterære, paa det musikalske og paa den bildende Kunsts Omraade har man altsaa foreslaaet Vædringer i Loven, der paa en naturlig Maade imødekomme det store Publikums Krav paa at have let Afgang til, hvad det trænger til for sit aandelige Livs Skyld. Flertallet har ment gennem disse Indstrænkninger at have fjernet alt, hvad der kunde gøres Indbendinger imod som uforholdne eller unaturlige Udvidelser af Forfatterretten, og saaledes at have fyldstgjort det dobbelte Hensyn, jeg har nævnet som det, man lige fra Begyndelsen har haft for Øje i Udvalget. — Af mindre Vædringer, som ere foreslaaede, er der under Nr. 9 et Forslag til Udvidelse af Bestemmelsen om, i hvilke Slags Samlinger man frit kan optage Stykker af litterære Arbejder, idet man foreslaar her at vende tilbage til den bestaaende Ordning, medens Lovforslaget, saaledes som det er forelagt af Regeringen, udelukker Sangbøger, Bisebøger o. l., d. v. s. Samlinger, som man af Hensyn til Foreningslivet maa sætte Pris paa at kunne gøre saa fylbdige som muligt. Der vil da næppe være nogen som helst Vanskelighed eller Fare tilbage ved den Ret, der paa de Omraader i 2 Aar forbeholdes Forfatterne. Jeg tror, at jeg nu har gennemgaaet de Vædringsforslag, Flertallet har stillet, og paavist, hvad Formaålet har været med dem. Saa er der Mellemværendet mellem Flertallet og Mindretallet, som jeg med et Par Ord her skal omtale, idet jeg forbeholder mig fyldigere at komme tilbage dertil paa et senere Trin af Forhandlingerne. Flertallet har ment, det er rigtigt at affatte Loven saaledes, at den ikke udelukker Muligheden af en Tilslutning til Bernerkonventionen, en Tilslutning til den 11 Aar gamle Overenskomst mellem forskellige civiliserede Lande, hvorved den Ret, det enkelte Land indrømmer sine Forfattere, kommer til at gælde ogsaa for Forfattere i de andre delta-gende Lande. Man har ment, det vilde være naturligt ved denne Væslighed ikke at foregribe, hvad Udviklingen i den Retning kan føre med sig, naar man paa et senere Tidspunkt sølte sig kaldet til at tiltræde Bernerkonventionen, medens man jo ved at vedtage de i den Henseende stillede Forslag af Mindretallet vil have foregrevet Udviklingen, saa at man ikke senere stod frit. Ud fra dette Synspunkt er det altsaa, man har anset det for rigtigt at fastholde Kravet paa netop 10 Aars Eneret lige over for Oversættelser saa vel som et andet Punkt i Loven, som er foreslaaet udstemt af Mindretallet, nemlig den Bestemmelse, at videnskabelige og poetiske Artikler i Blade og Tidsskrifter ikke